

ÖLÜMSÜZLÜYÜN ÜNVANI

Şəhidlər Xiyabanında etdiyimiz söhbət

kilometr idi. Amma buna baxmayaraq, yolları kəsişmirdi. Sadəcə, kimlərin vasitəsilə xəbər tutmağa çalışırdılar. O da çox çətinliklə. Amma Aslana qürur verən bir məqam var idi, o da tank komandiri olan qardaşının döyüşlərdə göstərdiyi şücaət. Bu barədə hərbi hospitala gələn yaralılar da danışırdı, onları gətirən əsgərlər də, həkimlər də. Hamı deyirdi ki, Şövqiyar adlı bir döyüşçü var, od parçasıdı. Bütün canıyla, qanı ilə köklənib düşməne qarşı. Ona görə də onun iştirakçısı olduğu döyüşlər düşmənin canına vahimə salır.

Təbii ki, bu da kiçik qardaşı qürurlandırır, aradabir özünə yaxın bildiyi şəxslərə Şövqiyarın onun qardaşı olduğunu söyləyirdi.

Haşiyə: Mən Aslan həkimlə 1992-ci ildə, Novruz bayramından bir neçə gün sonra qarşılaşdım. "Xalq ordusu" qəzetinin cəbhə müxbiri kimi səngər-

dediklərim ürəyincə olmadı. Çünki indi ziyarət məqamı deyildi. İndi yer, göy qan ağlayırdı... indi torpaq qan fışqırırdı...

Bax, onda ilk dəfə qarşılaşdığım Aslan həkimlə həyat məni ikinci dəfə Gəncədə avqust ayında yenidən görüşürdü. Bu dəfə o, səngərə yox, Bakıya tələsirdi. Onda 1992-ci ilin avqust ayının 28-i idi. Və mən təqribən bir ay bundan öncə həkimlə onun mənim şair dostumuz Sabir Abdinin məclisində görüşəndə tanışdığımız bir-birimizi. Bax onda bildim ki, Aslan həkim Bakıya Şəhidlər Xiyabanına tələsirmiş. Şəhid qardaşı Şövqiyar Cəmil oğlunu ziyarət etməyə!

...Bəli, onda 1992-ci ilin avqustunu idi... Onda Aslan dördüncü kurs tələbəsi olmasına baxmayaraq hərbi həkim kimi odun-alovun içində səngər dostlarının, səngər qardaşlarının köməyinə tələsirdi. Bəzən yaralı döyüş-

çüləri sakitləşdirmək üçün onların başını sinəsinə sıxır, onların qanına bələnlirdi. Bəzən də dözməyib əlini silaha atırdı. Bax belə bir məqamda onu səngərdən qərgahə çağırırdılar, özü də təcili gəlməsini əmr etdilər.

Gəldi. Özünü təqdim etdi. Komandir onun üzünə baxmadan bircə kəlmə dedi:

- Abdullayev, təcili Bakıya getməli-sən!

Aslan çaşmış qaldı. Döyüşün bu ağır məqamında, hər tərəfin qana boyandığı bu durumda, əlavə köməyə ehtiyac olduğu halda Bakıya getmək hardan çıxdı ortalığa. Bu nə məsələdi? Hərbi olduğunu unudub etiraz etmək istədi. Komandir bir az da qətiyyətlə:

-Yaxşı yol, gecikmə! - dedi.

Gəncəyə gəldi. Burdakı qərgahda hər şeyi anladı. Qardaşı Şövqiyar şəhid olmuşdu.

Ürəyi sıxılıb, içi ağlasa da, təmkinli durdu. Çünki, o, kifayət qədər şəhid görmüşdü. O, əlləri ilə şəhid yarası bağlamışdı, yaralının mərmisi qoparan əlini, qolunu sarıtmışdı. Ovcunun içiylə şəhid gözləri qapatmışdı. Amma indi başqa idi, söhbət canı-qanı bir olan qardaşından gedirdi. Ona görə də həyat onun üçün bir anlıq dondu və bu günə qədər də həmin o xəbərin ürəyindəki yeri donmuş, keyimmiş vəziyyətdə qalır. O, hələ də qardaşının şəhid olmasına inanmır. Elə Gəncədən Bakıya yola düşəndə də, evlərinə tələsəndə də, Şəhidlər Xiyabanına gələndə də qardaşının yoxluğuna inanmadı. Ona görə ki, Şəhidlər Xiyabanında burda yatanlardan hansınınsa öldüyünü düşünməyin özü günahdı. Çünki bura ölümsüzlük ünvanıdır. Bu xiyabanda Allahın öz dərğahına apardığı, öz sevgisiylə yaşatdığı şəhidlərin cisimləri torpağa tapşırırlar...

Şəxsən mən hər dəfə Şəhidlər Xiyabanına gələndə bilərəm ki, təkəcə zi-

yarətə yox, həm də milyonlarla diridən diri olan ruhlarla söhbət etməyə gələrim. O ruhlarla ki, onlar doğulduqları ocaqların, iməklədikləri torpağın və qanlarına hopdurduqları Vətənin göylərində dayanmaqla hər şeyi görür, hər şeyi eşidir və yaşayırlar. Onlar bir ocaqdan, bir evdən çıxıb, bir məmləkətə, bir xalqa aid olduqlarını səssiz, sözsüz ifadə edirlər. Hətta mən hələ müharibənin daş dövründə yazmışdım ki:

**Müharibə - göz yaşı,
Mən torpağın xəstəsi.
Şəhid ol
sam, qəbrimə
Başdaşı - gül dəstəsi!**

Bakıya gəldi. Evlərinə deyil, Fəxri Xiyabana tələsdi. O, Fəxri Xiyabana çatanda artıq Şövqiyarı uğrunda canından keçdiyi Vətən torpağına tapşırmışdılar. Gecikmişdi, vidalaşma bilməmişdi qardaşıyla. Onun gəlişini uzaqdan izləyən atası Cəmil müəllim oğlunun məzarından ayrılıb, Aslana tərəf yerimişdi. Aslan qollarını açıb atasına sarılanda ata oğlunu sinəsinə sıxıb, sonra bir addım özündən araladı:

-Mən sizi Vətən üçün böyütmüşəm. Siz Vətənin övladısınız. Vətənin qurbanını ağlamazlar.

Cəmil müəllimin həmin sözü düzyirmi beş ildir ki, Aslanın qulaqlarında səslənir. Hər dəfə müharibədən, səngərdən, Vətənin Milli Qəhrəmanı Şövqiyardan söhbət düşəndə Aslan içindəki qürur hissini gizlədə bilmir...

(ardı gələn sayımızda)

Əbülfət MƏDƏTOĞLU,
Əməkdar jurnalist

